

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 644/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19, čl. 21, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 163/2015 z 30. apríla 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19, čl. 21, čl. 46

a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 163/2015 z 30. apríla 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti, ako i z vyžiadaného spisu sp. zn. 5 Cdo 160/2013 ústavný súd zistil, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu je účastníkom napadnutého konania, v ktorom sa okrem iného domáhal uloženia povinnosti žalovanému na náhradu škody na zdraví a spoločenskom uplatnení a náhrady škody na zariadení bytu celkovo v sume 100 000 €.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza, že *«Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Tohto základného práva sa snažím taktiež domôcť už 25 rokov, ale bezvýsledne. Po celú tú dobu som rozoslal desiatky relevantných podaní na súdy a iné orgány, desiatky listov a žiadostí o pomoc, ale, žiaľ, nikto mi doteraz nepomohol a to ani len čiastočne. ... V súlade s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd má každý právo na účinný prostriedok nápravy, ak boli práva a slobody porušené.*

Naposledy mi bolo doručené uznesenie NS SR zo dňa 26. 04. 2016, sp. zn. 5 Cdo/163/2015, na základe ktorého bolo odmietnuté moje dovolanie vo veci náhrady škody a iné. Tomuto konaniu na dovolacom súde predchádzalo súdne konanie na OS Topoľčany, sp. zn. 6 C/195/2011, ako aj konanie na Krajskom súde v Nitre, sp. zn. 8 Co/191/2013.

Môj problém však začal ešte oveľa skôr - a to v roku 1987 v Topoľčanoch. Išlo konkrétne o sporné rozhodnutie miestneho okresného súdu č. 7 C/11/87. V tomto rozhodnutí sa fakticky správne rozhodlo, že mám byť vysťahovaný z dôvodov tam uvedených. Spornosť však spočíva vo vete výroku „Žalovaný sa má vysťahovať do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o pridelení náhradného bytu.“

Výkon tohto právoplatného výroku však nikdy nebol naplnený, resp. nikdy nebola naplnená jeho časť. Preto si myslím, že tým že som bol vysťahovaný proti svojej vôli z družstevného bytu v [REDAKOVANÉ] bol porušený zákon a postupovalo sa v rozpore z judikovanou povinnosťou uvedenou vo výroku predmetného rozhodnutia.

K samotnému vystáhovaniu došlo v roku 1991 (od vtedy som bezdomovec). Nikdy však neexistovalo žiadne rozhodnutie (teda ani právoplatné rozhodnutie) o pridelení náhradného bytu mojej osobe. Nebolo mi dokonca poskytnuté ani náhradné ubytovanie, či prístrešok. Ako je teda možné, že som bol vystáhovaný z bytu do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o pridelení náhradného bytu, keď takéto rozhodnutie o pridelení náhradného bytu neexistovalo? Podľa čl. 21 Ústavy SR je obydlie nedotknuteľné, nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva. Ja som bol zo svojho obydlia proti svojej vôli a protizákonne vystáhovaný. Nebola splnená podmienka na vystáhovanie, ako to má na zreteli rozhodnutie OS v Topolčanoch č. 7 C/11/87.

Moja situácia mohla byť už dávno vyriešená, ak by sa postupovalo v súlade so zákonom, ak by mi príslušné orgány v Slovenskej republike poskytli účinnú a potrebnú pomoc. ...

Svoj byt som trvalo neopustil - ani som ho opustiť nemohol, keďže som bol v tom čase v nemocnici. O tom predkladám aj potvrdenie z nemocnice.

Takýto postup Okresného súdu v Topolčanoch, ako aj postup Krajského súdu a v konečnom dôsledku aj postup dovolacieho Najvyššieho súdu SR odporuje čl. 12 Ústavy SR...

Napadnuté rozhodnutie je teda neprávne, nepresné a teda azda aj nezákonné, sťažovateľ poukazuje už iba na nasledujúce pretrvávajúce chyby...

Sťažovateľ je sklamaný UZNESENÍM Najvyššieho súdu SR 5 Cdo/163/2015. Procesným právom účastníka konania je aj jeho právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, rozhodnutie v primeranom čase bez prieťahov, ako aj ochrana ďalších jeho práv súvisiacich so súdnou a inou právnou ochranou vo vzťahu k jeho právu na bývanie, súkromie, česť, zdravie a pod.

Opätovne teda namietam, že mi bolo upreté právo na spravodlivý proces, keďže v konaní mi nebolo umožnené položiť otázky, ktoré som žiadal zaprotokolovať. Neobjavili sa ani v spise a tak som bol ukrátený na mojom práve ovplyvniť tento súdny proces vo svoj prospech a prispieť tak ku kontradiktórnosti procesu. Proces tak nevykazuje známky zákonnosti a rovnosti účastníkov konania.

Aj pri otázke údajné premlčania, ktorú vzniesli žalovaní ešte v prvostupňovom konaní, poukazujem na to, že síce k vystáhovaniu prišlo ešte v roku 1991, avšak tento protiprávny stav trvá doposiaľ.

... všetky moje choroby (najmä pohybové ústrojenstvo, choroby kĺbov a pod.) sú zapríčinené pobytom na ulici - a to práve v dôsledku nezákonného vystáhovania z môjho bytu. Suma 50 000,- eur za trvalo poškodené zdravie dlhodobým pôsobením nepriaznivej životnej situácie je teda plne oprávnená. Tiež suma 25 000,- eur ako kompenzácia za nezákonný postup pri vypratani bytu je v primeranej výške. Tieto sumy korešpondujú s oprávneniami uvedenými v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže veľmi výrazným spôsobom prišlo k zásahom do mojich osobnostných práv. Okrem iného je celý vzniknutý dlhotrvajúci stav v rozpore s dobrými mravmi.

Stále tiež tvrdím, že mi bola odňatá možnosť konať pred súdom a v konaní tak uplatňovať moje procesné práva... Chcem, aby boli zodpovedané moje otázky, že prečo som bol vystáhovaný z bytu, keď som bol v nemocnici. Prečo to považovali vtedajší pracovníci za trvalé opustenie domácnosti. A prečo mi nebol pridelený žiadny náhradný byt. Na tieto, ale aj iné otázky som doposiaľ nedostal odpoveď.

Upozorňujem aj na tú dôležitú skutočnosť, že podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom... MS SR podmieňuje nárok na náhradu škody príslušným rozhodnutím (s výrokom o nesprávnom úradnom postupe, resp. o nezákonnom rozhodnutí), a naopak takéto rozhodnutie je podmienené predbežným prerokovaním nároku na ústrednom orgáne - MS SR.

Tento nedostatok som sa snažil odstrániť uvedeným podaním na MS SR zo dňa 20. 9. 2004 aj s následnými urgenciami, aby predbežne prerokoval môj nárok na náhradu škody podľa ust. § 9 zák. 58/1969. MS SR to však odmieta a tým mi znemožňuje podať žalobu na príslušný súd, aby rozhodol o nesprávnom úradnom postupe, resp. o nezákonnom rozhodnutí. Domnievam sa preto, že tu ide aj o porušenie mojich základných ľudských práv.»

Na základe citovanej argumentácie sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Slovenská republika, zastúpená Najvyšším súdom SR, v konaní vedeného na Najvyššom súde SR, pod sp. zn.: 7 So/1/2015, porušila práva sťažovateľa upravené v čl. 12, čl., 19, čl. 21, čl. 46, ods. 1, ods. 3, ďalej v čl. 47, ods. 2, čl. 48, ods. 2 Ústavy SR.

Ústavný súd SR prikazuje, aby Najvyšší súd SR konal vo veci vedenej na Najvyššom súde SR, pod sp. zn.: 5 Cdo/163/2015, a zrušuje sa uznesenie NS SR, sp. zn. 5 Cdo/163/2016 zo dňa 30. 04. 2016, prípadne aj rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne a rozhodnutie okresného súdu v Topolčanoch.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 75 000 €, ktoré je Najvyšší súd SR povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nepriložil k sťažnosti splnomocnenie na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom kvalifikovaným právny zástupcom - advokátom, v zmysle § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľ k sťažnosti pripojil okrem iného rovnopis uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 163/2015 z 26. apríla 2016, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie. Z predloženého spisového materiálu vzťahujúceho sa na vec sťažovateľa vyplýva, že sťažnosťou napadnuté rozhodnutie o dovolaní nadobudlo právoplatnosť 6. mája 2016.

Zo spisového materiálu ďalej vyplýva, že sťažovateľ podal 24. októbra 2011 žalobu o pridelenie náhradného bytu alebo určenie práva užívať byt v obci [REDAKOVANÉ] a o náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške 100 000 € proti žalovanému [REDAKOVANÉ]

Okresný súd Topolčany (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 6 C 195/2011 z 10. januára 2012 zastavil konanie v časti uplatneného nároku na pridelenie náhradného bytu a umožnenie užívať byt v obci [REDAKOVANÉ] z dôvodu *rei iudicatae* s poukazom na právoplatný rozsudok sp. zn. 6 Co 255/02 z 15. apríla 2002 v totožnej veci sťažovateľa. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 25 Co 168/2012 a sp. zn. 25 Co 169/2012 z 31. júla 2012 na odvolanie sťažovateľa potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení konania v tejto časti.

Okresný súd následne pokračoval v konaní o ostatnej časti žalobného návrhu a rozsudkom sp. zn. 6 C 195/2011 z 26. apríla 2013 návrh žalobcu zamietol s odôvodnením, že uplatnená náhrada škody, ktorá mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s protizákonným vypratáním bytu zamestnancami žalovaného, bola premlčaná, uplatnený nárok na „zaplatenie 20 000 € za *prieťahy*“ okresným súdom posúdený ako uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci bol zamietnutý pre nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného, ktorý nie je orgánom verejnej moci, návrh na náhradu škody na zdraví podľa § 444 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov bol zamietnutý pre uplatnenú námietku premlčania a nepreukázanie príčinnej súvislosti a návrh na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej neoprávneným zásahom žalovaného do osobnostných práv sťažovateľa podľa § 13 Občianskeho zákonníka, ktoré malo spočívať v nezákonnom vypratání bytu, bol taktiež odmietnutý z dôvodu, že bol uplatnený po uplynutí premlčacej doby.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa z 10. mája 2013 rozsudkom sp. zn. 8 Co 191/2013 z 12. decembra 2013 (právoplatným 14. februára 2014, pozn.) rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 v tom čase platného zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) a priznal žalovanému náhradu trov konania v sume 760,25 €. K odvolacím dôvodom uviedol, že sa týkali len tej časti žalobných nárokov, ktoré boli už právoplatne vyriešené vydaním uznesenia o čiastočnom zastavení konania z dôvodu prekážky veci rozhodnutej. Skutkové a právne závery napadnutého rozhodnutia žalobca (sťažovateľ) v podanom odvolaní podľa krajského súdu nijako konkrétne a jednotlivo nespochybnil. Z dôvodu, že žalobca (sťažovateľ) nevymedzil odvolacie dôvody, odvolací súd považoval skutkové aj právne závery súdu prvého stupňa za správne, a preto odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Sťažovateľ podal 14. marca 2014 dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym zaprotokolovaním prednesov na pojednávaniach okresného súdu 6. februára 2013 a 5. apríla 2013, čo malo za následok nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom. Podľa názoru sťažovateľa toto pochybenie nebolo odstránené ani v odvolacom konaní.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 163/2005 z 26. apríla 2016 dovolanie odmietol ako procesne neprípustné podľa § 238 ods. 1 až 3 OSP s odôvodnením, že:

„V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok dovolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesné prípustné.

Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O. s. p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodíť.

Žalobca v dovolaní výslovne namietal vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ...

Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd nezistil žiadne porušenie procesných predpisov zo strany súdov nižšieho stupňa, ktorým by došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Žalobca mal v konaní zachované všetky vyššie uvedené procesné oprávnenia a súd mu vytvoril priestor pre ich realizáciu.

Dovolateľ tvrdil, že k vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. došlo v dôsledku toho, že okresný súd nesprávne zaprotokoloval, resp. nezaprotokoloval jeho prednesy počas pojednávaní konaných dňa 6. februára 2013 a 5. apríla 2013, pričom z dôvodu svojej ťaživej sociálnej situácie nemohol túto skutočnosť namietat počas protokolácie.

Zápisnica o pojednávaní, ktorá obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 40 O. s. p.), ktorú skutočnosť žalobca nenamietal, je verejnou listinou podľa § 134 O. s. p. Obsah zápisnice môže predseda senátu alebo samosudca meniť spôsobom uvedeným v § 40 ods. 3 O. s. p., ak pozitívne rozhodne o návrhoch na jej doplnenie alebo vyhovie námietkam proti jej zneniu. Každá námietka účastníka konania proti zneniu zápisnice, vedeniu konania alebo správania účastníkov konania, ktorej súd nevyhoví, musí byť v zápisnici uvedená. Účastník, ktorý tvrdí opak oproti údajom uvedeným v zápisnici, je povinný svoje tvrdenia preukázať, dôkazné bremeno spočíva na ňom (pozri IV. ÚS 682/2000).

Podľa obsahu zápisníc súdu z pojednávania zo dňa 6. februára 2013 (č. l. 71 až 76 spisu) a dňa 5. apríla 2013 (č. l. 124 až 126 spisu) žalobca na pojednávaní nevzniesol žiadne námietky proti zneniu zápisnice, ktorým by súd nevyhoviel. Dôkaz opaku žalobca v dovolaní nepredložil, jeho námietky tak ostali len v rovine nepreukázaných tvrdení.

Zo zaznamenaného priebehu pojednávania vyplýva, že žalobca bol v konaní vypočutý a mal možnosť klásť otázky žalovanému, ako aj vyjadriť sa k jeho výpovedi. Z obsahu dovolania nie je zrejmé, akým spôsobom žalobcovi bránila jeho nepriaznivá sociálna situácia v tom, aby mohol namietať protokoláciu zápisnice, keď svoje námietky bol následne schopný formulovať v rámci odvolania. Žalobca svoje výhrady voči zneniu zápisnice uviedol až v rámci odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa, pričom ich (ne)relevancia na výsledok konania už bola podrobená odvolaciemu prieskumu a odvolacím súdom zohľadnená pri rozhodovaní vo veci samej (viď str. 4 posledný odsek odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). Dovolací súd vo všeobecnosti poznamenáva, že pokiaľ by aj boli námietky proti úplnosti alebo zneniu zápisnice o pojednávaní opodstatnené (a prípadne súdmi inak vyhodnotené pri rozhodovaní vo veci samej), bez ďalšieho by nesprávnosti v zápisnici súdu sami osebe neboli spôsobilé založiť vadu konania na ktorú dopadá § 237 písm. f/ O. s. p.; ...

Na základe uvedeného nebola argumentácia žalobcu o existencii vady v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. dôvodná a jeho dovolanie preto nie je z tohto dôvodu procesné prípustné.

V súvislosti s námietkou nesprávnej protokolácie počas pojednávania pred okresným súdom, žalobca tvrdil, že v dôsledku tejto okolnosti súdy nezohľadnili tie skutočnosti, ktoré v priebehu konania uviedol, čo malo za následok nesprávne skutkové a právne posúdenie veci.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. samotné neúplne zistenie skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, bez ďalšieho nepatrí pod žiaden z dovolacích dôvodov a nemôže byť predmetom dovolacieho prieskumu. Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy...

Pokiaľ žalobca dovolanie zdôvodnil aj nesprávnym právnym posúdením veci, treba uviesť, že ide síce o relevantný dovolací dôvod, ktorý ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. - nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania (v danom prípade k sťažnosti, pozn.) musí priložiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa v konaní pred ústavným súdom udelené advokátovi.

Sťažovateľ nepriložil k sťažnosti splnomocnenie udelené advokátovi na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Uvedený nedostatok však ústavný súd v záujme hospodárnosti konania a s prihliadnutím na sociálnu situáciu sťažovateľa nepovažoval za nevyhnutné odstraňovať, keďže ani po prípadnom preukázaní splnenia podmienky povinného právneho zastúpenia by sťažnosť nebola spôsobilá na to, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie z ďalej uvedených dôvodov.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

V súvislosti so skutočnosťou, že sťažnosť smeruje proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu, ústavný súd zdôrazňuje, že podľa svojej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Vychádzajúc z tohto postavenia, úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02).

Sťažovateľ namieta, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu (o odmietnutí jeho dovolania z procesných dôvodov, pozn.) boli porušené jeho základné práva podľa čl. 19, čl. 21, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 12 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poukazuje ústavný súd na tú skutočnosť, že napadnuté konanie na dovolacom súde bolo právoplatne skončené 6. mája 2016, teda pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Právoplatné skončenie predmetného súdneho konania vylučuje, že by najvyšší súd mohol byť v čase podania sťažnosti

porušovateľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, a zároveň bráni tomu, aby ústavný súd vyslovil príkaz najvyššiemu súdu konať vo veci.

Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd pripomína, že tohto práva sa možno domáhať v súlade s čl. 51 ods. 1 (v spojení s čl. 46 ods. 4) ústavy len v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy vykonávajú (napr. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03). V prípade sťažovateľa je týmto zákonom zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v znení účinnom do 31. júna 2016, pozn.).

V tomto smere ústavný súd poukazuje predovšetkým na to, že všeobecný súd chráni princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje v tom, že všeobecný súd odpovedá na všetky konkrétne námietky, čo podľa ústavného súdu najvyšší súd v dostatočnom rozsahu urobil, keď jasne a zrozumiteľne dal odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (a to i napriek procesnej neprípustnosti dovolania, pozn.). Vzhľadom na to neexistuje podľa názoru ústavného súdu taká príčinná súvislosť medzi obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by zakladala dôvod na vyslovenie ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Pokiaľ sťažovateľ namieta odňatie práva konať pred súdom s poukazom na nesprávnosť, resp. neúplnosť zápisníc z pojednávania pred okresným súdom, ústavný súd

konštatuje, že najvyšší súd sa v citovanej časti napadnutého uznesenia dôsledne vysporiadal s jeho argumentmi a porušenie práv sťažovateľa nezistil.

Sťažovateľ neuviedol skutkové tvrdenia, z ktorých vyvodzuje namietané porušenie práva zaručeného čl. 13 dohovoru, a ani ústavný súd nezistil žiadnu právne relevantnú priamu súvislosť medzi označeným čl. 13 dohovoru a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, taktiež odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 a čl. 21 v spojení s čl. 12 ústavy

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje na znenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, podľa ktorých sú ľudia slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné. Základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Sťažovateľ sa ďalej odvoláva na znenie čl. 19 ústavy (zaručujúceho právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a ochranu rodinného a súkromného života) a čl. 21 ústavy (zaručujúceho nedotknuteľnosť obydlia). Zo sťažnosti nevyplýva, v čom by malo podľa sťažovateľa spočívať porušenie označených základných práv. Sťažovateľ uvádza skutkové tvrdenia smerujúce k právoplatne skôr už skončeným konaniam, v ktorých sa rozhodovalo o jeho práve na pridelenie náhradného bytu, resp. práve užívať byt v obci [REDACTED]

Napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa z procesných dôvodov ako neprípustné. Všeobecné súdy sa v rozhodnutiach napadnutých dovolaním (rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 C 195/2011 z 26. apríla 2013 a potvrdzujúci rozsudok krajského súdu sp. zn. 8 Co 191/2013 z 12. decembra 2013, pozn.) zaoberali oprávnenosťou nároku sťažovateľa na náhradu škody a priznanie nemajetkovú ujmy. Svoje skutkové a právne závery náležite a zrozumiteľne odôvodnili. Dovolací súd sa v napadnutom rozhodnutí vyjadril ku všetkým tvrdeniam sťažovateľa spôsobom, ktorý je z ústavného hľadiska akceptovateľný, nemožno ho považovať za arbitrárny, a preto nie je dôvodné, aby ústavný súd do neho zasahoval.

S poukazom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi základnými právami zaručenými čl. 19 a čl. 21 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nezistil takú príčinnú súvislosť, na základe ktorej by reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Z uvedeného dôvodu aj túto časť sťažnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. augusta 2016